

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. I.**
narozen X, státní příslušník Republiky Tádžikistán
hlášeným pobytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. OAM-849/ZA-ZA11-P10-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. OAM-849/ZA-ZA11-P10-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Odůvodnění:

Řízení o žádosti o mezinárodní ochranu

1. Dne 15. 9. 2022 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 20. 9. 2022 žalobce uvedl jako své náboženské přesvědčení sunnitský islám. Nemá žádné politické přesvědčení, je rozvedený a má 5 dětí. Dne 1. 9. 2021 odcestoval z vlasti přes Rusko. Dne 9. 9. 2021 pak odjel z Ruska na Ukrajinu. A poté odjel dne 1. 3. 2022 do Polska, kde pár dní zůstal a pokračoval do Německa. Do ČR přicestoval dne 15. 9. 2022 autobusem z Mnichova. Od března do září roku 2022 bydlel v Německu. Nemá žádná víza či povolení k pobytu v jiných státech. O mezinárodní ochranu žádal předtím v Německu. K dotazu na své zdraví odpověděl, že má oteklou nohu z řízení vozidla. Jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti měl neustále problémy s policií. Syna _____ dal _____ na školu, kde se učil mimo jiné Korán. Kvůli tomu žalobce vyslýchala policie. V Tádžikistánu se totiž všichni bojí teroristů. Policie po žalobci a jeho rodině chtěla peníze (200–300 EUR) a dokud platili, bylo vše v pořádku. Žalobce dal později syna na lyceum, kde se ovšem zhoršil synův prospěch a na škole nebyla disciplína. Proto žalobce poslal syna studovat do mešity arabštinu. Tam studoval 1,5 roku. Potom žalobci zavolali, že je syn na policejní stanici, kde byli také ostatní studenti z mešity. Tam mu sdělili, že je v Tádžikistánu zakázáno učit v mešitě. Příslušník KGB se ho ptal, proč se tam syn učí, když je to zakázáno. Žalobce se s nimi hádal, ale nemělo to cenu. V Tádžikistánu je diktatura. Žalobce dostal pokutu 700 USD, kterou zaplatil, _____ a _____ jeho _____ syn _____ tam přestal studovat. Chodil pouze do školy a ukončil 11 tříd. Žalobce pozval syna do Turecka, kde v té době žil. Syn se tam začal učit německy a pokračoval v arabštině. Když začala epidemie, začal syn pracovat. Pokaždé když se žalobce vrátil do vlasti, ptali se ho, kde je jeho syn. _____ Žalobce _____ říkal, že pracuje v Turecku. Nevěřili mu to a říkali, že tam studuje. Pokaždé si od žalobce brali peníze. Opakovali, že se syn musí vrátit do vlasti, protože musí absolvovat vojenskou službu. Žalobce sám sloužil 4 roky a ví, jak vojenská služba vypadá. Svým synům vždy říkal, že nemají chodit do armády, ale mají se učit jazyky a vycestovat někam, kde se dodržují zákony. Nedávno po žalobci a jeho bývalé manželce opět chtěli 300 USD. Bývalá manželka z toho dostala infarkt. Žalobce se kvůli diktatuře hádal i v obci. Když byl na Ukrajině, ptali se po něm u příbuzného. Žalobce se v žádném případě vrátit nehodlá.
3. Při pohovoru dne 20. 9. 2022 žalobce jako bezprostřední příčinu svého vycestování z vlasti uvedl, že má strach ze zatčení policií, protože nemá peníze na další úplatky. V lednu 2020 vycestoval do Turecka a od té doby byl ve vlasti pouze jeden měsíc v srpnu 2021. Do Turecka se dostal na cestovní doklad, pronajal si tam byt a pracoval tam jako řidič. Jeho syn v Turecku pracuje _____ od března 2020. Do vlasti se žalobce vrátil v roce 2021 kvůli dokladům. V Turecku mohl být pouze 3 měsíce, ale byl tam dva roky. Nikdo to nekontroloval. Rozhodl se jet pracovat na

Ukrajinu, kde měl kamarády. Neměl ovšem potřebné dokumenty, chtěl se tedy vrátit do Turecka, ale tam ho na hranicích zadrželi kvůli nezaplacené pokutě v Turecku a nechťeli ho pustit dál. Takže neměl jinou možnost než se vrátit do vlasti. Poprvé po něm chtěla policie v Tádžikistánu peníze v roce 2016. Důvodem bylo, že se jeho syn začal učit arabsky. Žalobci řekli, že pokud nezplatí, zatknou ho. Policie také chce, aby se jeho syn vrátil z Turecka a nastoupil na vojenský výcvik. Jednalo se o okresní policii. Chodila k němu jednou za 4–5 měsíců. Nikdy ho nenapadli, vždycky chtěli jen peníze. Žalobce musel rozprodávat majetek, aby měl od policie klid. Když byl žalobce v Turecku, policie chodila za jeho bývalou ženou, která při jejich poslední návštěvě zkolabovala. Žalobce prosil svého strýce, aby za jeho bývalou ženou nechodili, ať to řeší jen s ním, že se pak vyrovnají. Peníze strýcovi posílal on i jeho syn, aby strýc mohl policistům platit. Když se vrátil do vlasti v roce 2021, tak za ním také přišla policie. Neměl zrovna peníze, tak musel prodat krávu. Celkem jim zaplatil asi 5 000 USD. Naposledy asi před měsícem přišla policie za jeho bývalou manželkou, ta je poslala k strýci a ten policii slíbil, že jim zaplatí, jakmile dostane peníze od žalobce. Ten ale peníze nemá, takže jim nic nedal. Žalobce nemá kam obrátit o pomoc, nejsou na to v jeho vlasti zákony. Kdyby se obrátil na nadřízené orgány a ty by zjistily, že se syn učí arabsky, budou po něm chtít také peníze, a to ještě ve větších částkách. Na otázku, proč se syn žalobce učí arabsky, odpověděl, že se učí také německy. Žalobce chce, aby byl jeho syn vzdělaný a mohl žít v jiném státě. Ve střední Asii zakazují studovat Korán. Všechna centra arabského jazyka jsou uzavřena. Tádžikistán není svobodná země. Projevuje se to tím, že muži nemohou nosit plnovous, ženy nemohou nosit šátky. Pokud vyjádříte názor na stav země před úředníkem, mohou vás zatknout. Všichni chtějí jen úplatky. Žalobce uvedl, že žádné jiné problémy neměl, zákony neporušoval a ve vlasti nebyl trestně stíhán. V Praze má kamarády. Jeden syn žije v Turecku. Bývalá manželka, tři synové a dcera žijí v Tádžikistánu. Tyto jeho další děti žádné problémy nemají. Žalobce by chtěl v ČR žít a později pracovat, je dobrý řidič a je tu podobný jazyk.

4. Žalovaný opatřil do spisu zprávu svého odboru azylové a migrační politiky *Informace OAMP: Tádžikistán (Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv)* z června 2022.
5. Dne 15. 3. 2023 při seznámení se s podklady rozhodnutí žalobce doplnil, že k nim domů přijela policie a vyhrožovali jeho rodině. Jeho žena je od první návštěvy před rokem těžce nemocná, podruhé ztratila vědomí a jeho čtrnáctiletý syn ze stresu zvracel. Žalobce se domnívá, že se to stalo 8. 11. 2022. Policie se doslechla, že jeho plnoletý syn přijel z Turecka domů. To ale není pravda. On nyní pracuje v Kazachstánu. Oni ho chtějí povolát do armády a hledají ho. Nechtějí, aby se učil Korán. K dotazu, jak se tyto skutečnosti vztahují k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl, že kdyby přijel domů on nebo jeho plnoletý syn, tak by je zavřeli. Chtěl by svoji rodinu přesunout do Turecka nebo Kazachstánu.

Napadené rozhodnutí

6. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 30. 11. 2023 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) žalobci neudělil.

7. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce sdělil, že je bez politického přesvědčení a v řízení nedeklaroval žádné aktivity, které by bylo možno považovat za uplatňování politických práv ani že by byl z důvodu těchto aktivit pronásledován.
8. K § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce nedeklaroval žádné obavy z pronásledování své osoby z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, či příslušnosti k určité sociální skupině ze strany státních orgánů. Žalobce žil v Tádžikistánu zcela běžným životem, byť měl potíže s policií, která od něj chtěla od roku 2016 úplatky. Žalobce vycestoval do Turecka za prací, přičemž se do vlasti dobrovolně vrátil v roce 2021 za účelem vyřízení nových dokladů. Přitom jako příčinu svého vycestování uvedl obavy ze zatčení. Je tak zjevné, že žalobce deklarované potíže s policií nevnímal tak palčivě, aby mu bránily v návratu do vlasti. Cestovní doklad mu byl navíc bez jakýchkoli obstrukcí vystaven, žalobci bylo opětovně umožněno ze země vycestovat a jeho syn již předmětné studium ukončil. Vůči žalobci nedošlo k žádnému vážnému jednání, tím méně z azylově relevantních důvodů. Ačkoli tedy ze zprávy o země původu vyplývá, že tádžický režim své občany kontroluje a obtěžuje v míře, která je v demokratických zemích nepřijatelná a v zemi se vyskytuje množství případů porušování lidských práv, v případě žalobce nešlo o postup, který by bylo možno vyhodnotit jako pronásledování z azylově relevantních důvodů. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobce zneužil institut podání žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci pobytu. To plyne z jeho dosavadní pobytové historie, kdy cestoval do Turecka, pak zpět do vlasti, pak do Ruska, Ukrajiny, Polska a nakonec účelově do Německa, aby se tam neúspěšně pokusil získat dočasnou ochranu s okamžitým přístupem na trh práce.
9. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, protože v ČR nebyl udělen azyl žádnému jeho rodinnému příslušníkovi. Žalovaný té nenalezl žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo na místě žalobci udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, práce schopný a netrpí žádným závažným onemocněním.
10. Žalovaný následně posuzoval, zda existují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce podle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by mu při návratu do vlasti mohla hrozit újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle zprávy k zemi původu sice tádžická legislativa nadále uložení trestu smrti umožňuje, dodržuje však dlouhodobě moratorium na jeho výkon od roku 2004. Podle žalovaného žalobci nehrozí ani nelidské či ponižující zacházení nebo trest. V tomto kontextu žalovaný zopakoval, že žalobce bez problémů z vlasti vycestoval a že jeho syn již předmětné studium ukončil. Dále podotkl, že též německý imigrační úřad dospěl v přípisě ze dne 6. 9. 2022, založeném ve správním spise, k závěru, že v případě žalobce z ničeho nevyplývá, že by se nemohl bezpečně a trvale do vlasti vrátit. Žalobce sám uvedl, že se v obci i jinde kvůli diktatuře hádal, přičemž jeho jednání nemělo od roku 2016 až do roku 2021 žádný závažný dopad do jeho dalšího života. V případě žalobce tak nelze dospět k závěru, že by mu s vysokou pravděpodobností hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak není ve vlasti ohrožen ozbrojeným konfliktem ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. V případě žalobce žalovaný dále neshledal, že by jeho vycestování z ČR porušilo mezinárodní závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona

o azylu. Žalovaný podotkl, že v zemi původu má nadále zázemí, zejména nezletilé děti, k nimž má vyživovací povinnost.

11. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, jelikož v ČR nebyla udělena doplňková ochrana některému z jeho rodinných příslušníků.

Shrnutí žaloby

12. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
13. V ní nejprve zrekapituloval svá tvrzení z pohovoru. V této souvislosti podle něj nebyla jeho argumentace adekvátně vypořádána žalovaným. Napadené rozhodnutí sice zmiňuje autoritářskou formu státního uspořádání bez demokratických zásad, avšak nijak se nevyjadřuje k meritům žádosti, a sice k žalobcem tvrzené diskriminaci z důvodu výkonu náboženských práv a svobod, kdy jakkoliv je záslužné, že se Tádžikistán snaží bránit islámskému radikalismu, tak tento cíl nelze zaměňovat s postihem výkonu náboženských práv, resp. k postihu vyznání jako takového. Oblékání, mravní zásady či společenské zvyklosti kodifikované islámem nejsou pro stát nijak závažné a jejich potíráním fakticky dochází k pronásledování z důvodu výkonu náboženských práv. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, neboť nenabízí relevantní podklady pro posouzení postoje Tádžikistánu k ortodoxním muslimům. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, žalobce uvádí, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, co si žalovaný myslí o důvodech obav žalobce.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ačkoliv zkušenosti žalobce s policisty v zemi původu nezlehčuje, nelze hovořit o tom, že by šlo o tak závažné jednání, pro které by žalovaný mohl žalobci udělit mezinárodní ochranu. Tvrzené praktiky policistů korespondují s tádžickým autoritářským režimem a vysokou mírou korupce. Domáhání se úplatků však nelze bez dalšího podřadit pod azylově relevantní důvody. Žalobce kromě návštěv policistů žádnému příkoří nečelil, bez problémů si vyřídil cestovní doklady a opakovaně z vlasti vycestoval. Důvody, pro které měl být vystaven uvedenému jednání, již pominuly. Syn pracuje v zahraničí a jeho studia arabštiny a Koránů v zemi původu již nepokračují. Žalovaný se azylovým příběhem žalobce podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval, nelze proto hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti. Žalobní body navíc údajná pochybení žalovaného formulují pouze obecně.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

16. Soud nejprve podotýká, že nespokojenost se stavem dodržování lidských práv či původ žadatele ze země s nedemokratickým či autoritativním režimem nejsou samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. I žadatel, jehož domovským státem je taková země, tedy musí podrobně vypovědět svůj azylový příběh a tvrdit, že mu v zemi původu pravděpodobně (nikoli hypoteticky) hrozí nebezpečí pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu; případně že mu hrozí reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona (viz např. usnesení NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 10 Azs 238/2023-30, odst. 7).
17. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že od roku 2016 od něj policie v Tádžikistánu průběžně vyžaduje úplatky. Nejprve proto, že jeho syn začal studovat arabštinu a Korán. Později po něm také chtěli, aby se syn vrátil do Tádžikistánu a absolvoval vojenskou službu. Žalobce dosud úplatky platil, ale rozprodal kvůli tomu majetek a nyní již peníze na další úplatky nemá. Žalobce tvrdil, že pokud by nezaplatil, tak jej policie zatkne. Jeho bývalá žena při jedné z návštěv policie dostala infarkt. Naposledy k nim policie přijela domů v listopadu 2022, vyhrožovala jeho rodině, přičemž jeho bývala žena ztratila vědomí a jeho čtrnáctiletý syn ze stresu zvracel.
18. Žalovaný tento azylový příběh po skutkové stránce nezpochybnil, naopak konstatoval, že tvrzení žalobce korespondují s povahou autoritářského režimu a svědčí o vysoké míře korupce v zemi. Konstatoval však, že sám žalobce své problémy nevnímal tak palčivě, když se v roce 2021 vrátil do Tádžikistánu, že syn předmětné studium již ukončil a že nejde ze strany státních orgánů o pronásledování ve smyslu zákona o azylu a že žalobci z jejich strany nehrozí ani vážná újma.
19. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobní body jsou formulovány obecně, nicméně žalobce má pravdu v tom, že se žalovaný obává žalobce z návratu do země původu nezabýval dostatečně. Správní spis zejména neobsahuje relevantní podklady k posouzení toho, zda žalobci v případě návratu do země původu nehrozí pronásledování či vážná újma (a případně s jakou mírou pravděpodobnosti). Soud tak nemůže zodpovědně aprobovat závěry žalovaného, neboť podklady ve správním spise neposkytují ucelený obrázek o zemi původu v kontextu azylového příběhu žalobce. Bez toho nelze garantovat, že neposkytnutí azylu či doplňkové ochrany neporušuje princip *non-refoulement*, což je závazek, který ostatně soud musí respektovat bez ohledu na uplatněné žalobní body (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, odst. 21–23, či usnesení NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 1 Azs 203/2023-48, odst. 11).
20. Odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu nese žalovaný. Za tímto účelem je žalovaný povinen si zajistit zprávy o zemi původu, které musí být důvěryhodné, vyvážené, ověřené z různých zdrojů, transparentní a aktuální. Zároveň se musí týkat otázek, které jsou v té které věci důležité pro posouzení případu (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 53 Az 3/2022-22, odst. 26, a tam odkazovaná judikatura NSS; srov. též rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 3. 2022 ve věci *T.K. a ostatní proti Litvě*, č. 55978/20, týkající se Tádžikistánu, zejména odst. 73 a 88–89).

21. Žalovaný do správního spisu opatřil pouze jednu zprávu, a sice přibližně 2,5 strany dlouhou *Informaci OAMP* z června 2022, která pouze obecně a stručně popisuje situaci v Tádžikistánu; nadto byla zpracována formou kompilátu z různých zdrojů, což judikatura opakovaně kritizuje (blíže viz např. již citovaný rozsudek č. j. 53 Az 3/2022-22 či rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 175/2020-49). Zejména však v této zprávě není nic relevantního k zodpovězení otázky, co případně hrozí ze strany policie či dalších státních orgánů osobám v postavení, v jakém je dle svých (a žalovaným nijak nesporených) tvrzení žalobce – tedy osobám a jejich blízkým v případě podezření ze studia arabštiny či Koránu; osobám a jejich blízkým, které nechtějí nastoupit do vojenské služby; či osobám, které policii odmítnou platit úplatky (žalobce tvrdí, že na to již nemá prostředky). Tato zpráva neobsahuje prakticky žádné informace ani v té nejobecnější rovině o tom, jaký je vztah tamního režimu k islámu, jak je to v zemi s vojenskou službou či s korupcí u policie. Jinými slovy tato jediná zpráva o zemi původu neposkytuje potřebný relevantní podklad k posouzení otázek, které jsou důležité v této věci. V takové situaci nelze s potřebnou mírou jistoty konstatovat, že žalobci v případě jeho návratu do země původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Soud připomíná, že i psychický nátlak může za určitých okolností dosahovat intenzity pronásledování (viz § 2 odst. 4 zákona o azylu).
22. Pokud žalovaný odkazuje na to, že obavy žalobce již nejsou na místě, neboť syn žalobce již nestuduje, tak je třeba podotknout, že žalobce současně uváděl, že mu to policie nevěřila. Na to žalovaný nijak nereagoval. Navíc žalobce tvrdil, že policie jej nadále vyhledávala také v souvislosti s vojenskou službou syna. Žalobcem tvrzený (a žalovaným nesporený) incident z listopadu 2022 (viz odst. 5 výše) naopak nasvědčuje spíše možné eskalaci ze strany policie vůči jeho rodině (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 20/2019-59, odst. 18).
23. Pokud jde o odkaz na přípis německého imigračního úřadu ze dne 6. 9. 2022, soud podotýká, že jde pouze o výzvu k vyjádření s ohledem na zamýšlené zamítnutí žádosti o poskytnutí dočasné ochrany, nikoli (pravomocné) rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Žádné takové rozhodnutí ve spise založené není. Navíc by nebylo závazné pro posouzení této věci (byť jistou podpůrnou relevanci by v některých ohledech mít mohlo). A konečně byl tento přípis vydán v září 2022, a tudíž ani nemůže reflektovat výše zmíněný incident z listopadu 2022.

Závěr a náklady řízení

24. Soud tak uzavírá, že žalovaný neshromáždil ve správním spise potřebné podklady, které by umožňovaly řádně posoudit, zda a případně co a s jakou mírou pravděpodobnosti žalobci hrozí v případě návratu do země původu. Napadené rozhodnutí tak nemá oporu ve správním spise. Proto je soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobci, který byl procesně plně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení přiznal. Ta se sestává z odměny advokáta, kterou tvoří zejména odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif)]. Dále jde o dvě paušální částky po 300 Kč jako náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, v součtu tedy 6 800 Kč, vše dále zvýšeno o částku 1 428 Kč, odpovídající 21 % DPH. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení celkem 8 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. května 2024

Karel Ulík v. r.
samosoudce